

Lászlóffy Csaba

T.T.-TRILÓGIA

„egy ablakból egy távcsöves férfi,
láttam, a tengert nézte”
(Tomas Tranströmer)

1. A citadella-barlang leigáz.

Ha ilyenkor télelején holtfáradtan, de élénk színekben játszó vagy párákékkal elmaszatolt kimetszett tájképekkel érkezel haza (hisz messze voltál saját magadtól), eszedbe ötlik, hogy egy órával korábban a kényszerből kimetszett nyelv is miként csúszott, futkározott a jégen, mint egy vért köpködő egér.

Hallja-e még rajtad kívül valaki, hogy Edison réz hallókürtjén, telefonkészülékén keresztül milyen hangokkal üzennek a legmodernebb eszközökkel szétrobbantott agyvelők? (Melléd szegődnek ötven-hatvan év után. Ha netalán nem érsz ma épségben haza, számodra véget is ér a világgaland!)

Egy rendőregyenruhás hölgyemény orángután-geisztussal, mégis szelíden – te vagy neki az oltalomra szoruló *citoyen*(!) – a rekeszizmod alá nyúl, hogy át ne gázoljon rajtad ez az elvadult (vagy csak nagyvonalú) robozó menet. Ághegyek szurkálnak a légbe, tar ágak hadonásznak a hűtlen angyalok után, miközben nő benned a rémület, hogy Európa rothadása közben egészen szétfoszlik olcsó úti cipőd.

2. „*Mi több: a retorika itt lehetetlen.*”*

Taszítások /nem fikciós/ élménye: mikor az ember *iszapban hányja föl lelke mélyét.*** Az ösztönélet tiltott sóvárgásai (mohos emlék): a pinceboltív alatt érlelődő bor, csípős szeszillat. Torokszó/á/rító szippantások, pergamenbőrön égő ajkak; nem létező bűnlajstroma a vonaglásoktól végképp megszabadult, üszkösödő szépségnek.

Mint pálmaházi korhadás, kis barna törmelék; bizalomközhely: télialma-lét. Ingerlékenyen; ha kell, éles fogakkal szagatva – különben (Erasmus intése legyen elég: könnyen ágyat vet minden lélekben a tespedés! a béklyó nem menedék) fog-e még derülni az ég mint lehiggadt házi-áldás? vagy kódolt virradatok szuvas sebeit ondókrémmel kenegető, kies álom: orgazmust kiváltó ostor?... Rosszabb nem jöhet, csak, amit a föl-darabolt test magába fogadhat. Míg köléptekkel haladsz, kicsinyességnek tűnik leporolni pantallódat.

* (Tomas Tranströmer)

** *Arany János*

3. *Az idő logikája*

Búvóhelyet kerestél. Ezek a csábító napsugarak – a gyermekkor echószekeréről lehullott szalmaszálak – megszólalásig emlékeztetnek a „leveleken gyöngyszemek, faodúban hangyák”-kor nyarához. Egy érintés, mely éget; egy futózápor... A rontás elől nem szégyen itt találni végső menedéket.

2011. november

*Tomas Tranströmer-variációk**Dilettáns portrék*

Veszedelmes a gyáva hóhérkodása
(önmaga bizonytalanságát zárójelbe teszi),
árnyéka hosszát végképp kicentizné:
jobban siet, mint a fényt elnyelő sötét.

Haiku-rejtvény

Megkérgesedett
agy – a démon öhozzá
képest már Valaki! –

mocsári létben
süllyed az álom, nőnek
a daganatok.

Hegel búcsúlátogatása Hölderlinnél

A számbőr lassan fogyott a
harminckét esztendő alatt,
el-elrágta középen az ablakrácsokat,
időnként azért unatkozott;
néhányszor felgyúlt a bútorozott
emeleti „cella”, az asztalos lent buzgón
gyalult, szegecselt – észre sem vette,
vagy talán arra gondolt: a fizetségéből
mindennemű kárra bőven futja majd.

Hegel szórakozottan bólogatva ölelte
keblére örök szobafogságra ítélt barátját,
közben a metafizikai spekulációk gyötörték vagy a
vulgármaterialisták ökörségeire vadászott ismét –
Hölderlint nem zavarta elbambult házi jószág,
sem ravasz vad, zárolva volt előle minden fegyver,
ámde filozófustársát kikísérve, ezúttal sem
mulasztotta el a falakon túl jajgató törzsi
rengetegből kiszedni a láthatatlan söréteket.

2012. április